

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ג"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 555

משכיל לדוד

פרשת תזריע - החודש

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

שמה "דברי" על שם שהיתה דברנית ופטפטנית, ובודאי שהכשילה בזה הרבה אנשים. ומדה כנגד מדה שלבסוף נטמאה על ידי איש מצרי. ואת המאפיין הזה של ה"דברנית" לדברים בטלים הנחילה לבנה, במקום לגדלו לזרוע זרעי תורה. ולבסוף גם בנה הלך בעקבותיה, קילל את ה' ונהרג בסקילה. וכל זה נגרם כאשר לא מקדשים את הדיבור לתורה, נכשלים בלשון הרע ודברים בטלים, ופעמים גם בגידוף שם ה' רחמנא ליצלן. ועל זה נאמר "לא יחל דברו", שהתלמיד חכם לא יעשה את דברו חולין ודברים בטלים לעולם, כמו שאמרו חז"ל שאפילו שיחת חולין של תלמידי חכמים צריכה לימוד ויש בה מסר.

התגלות המהרש"א

בהספד על הגאון רבי ניסים רביבו זצוק"ל, נשא דברים הראשון לציון הג"ר שלמה עמאר שליט"א, וסיפר על גאון מופלא שחי במרוקו בשם רבי אליעזר די אבילה זצוק"ל. בצעירותו התקשה מאוד בדברי המהרש"א והצטער על זה צער רב, ולא יכל לישון מרוב צער ולכן המשיך לעמול גם בלילה על דברי המהרש"א. פתאום נכנס מאן דהוא לבית המדרש ושאלו מדוע הוא נראה עצוב, רבי אליעזר השיב לו שהוא מתקשה בקושיא על דברי המהרש"א ואינו מוצא מנוח לנפשו. התחיל אותו אדם לפלפל עמו בדברי המהרש"א, עד שישב לו את הקושיא בהירות, ומיד נעלם. כך סיפר הראשון לציון בהספדו על רבי ניסים, ובכך רצה להראות את הסייעתא דשמיא שיש למי שעמל בתורה.

בתום ההספד, ניגש אל הראש"ל יהודי שהיה מבני משפחתו של רבי ניסים, ושמו כמדומה הרב קקון, שהוא זכה ללמוד את רבי ניסים בצעירותו. וסיפר שרבי ניסים סיפר לו כשהיה בחור בשיבה הקדושה בסנדלרנד, התקשה פעם בדברי המהרש"א, ודבר זה היסב לו צער רב. במהלך כל אותו לילה רכן רבי ניסים על תלמודו, ולפתע נכנס אדם לבית המדרש, ודבר זה היה דבר שבשגרה ש'משולחים' ושאר אורחים היו מבקרים בבית המדרש גם בשעות הלילה. הוא התחיל לפלפל עם רבי ניסים עד שהגיעו למהרש"א שהתקשה בו, ותוך כדי הדברים ישב לו את הקושיא בהירות. רבי ניסים התפעל מהתירוץ הנפלא ועמד לשאול את היהודי לשמו, אלא שמיד הוא נעלם. רבי ניסים זיע"א ביקש מהרב קקון שלא יספר זאת לאף אדם, אך כעת לאחר ההספד חש אותו זקן שהוא חייב להוציא את המעשה הזה מליבו. הנה רואים אנו את אותו מעשה מופלא במרחק של דור, שמי שעמל בתורה וממית עצמו עליה זוכה לסייעתא דשמיא מיוחדת.

הזורעים בדימעה זוכים לסייעתא דשמיא

ההפרדה שהפרידה התורה בין פרשת תזריע לפרשת מצורע, אומרת דרשני: הלא הנושא העיקרי הנידון בפרשת תזריע הוא עניני המצורע לכל גווניו, בבגדו בגופו ובביתו, ורק את החלק של טהרת המצורע וקרבנותיו כללו בפרשת מצורע. ובאמת ברוב השנים, מלבד שנה מעוברת, יוצא שפרשיות תזריע ומצורע מחוברות, כיון שעניינם אחד. אבל סוף סוף חולקות שתי הפרשיות שמות לעצמן, ומדוע זה?

והנראה לבאר, שהנה ראשי התיבות של פרשיות תזריע ומצורע הוא "מת". וזאת לרמז שעל האדם לקבוע עתים לתורה, ושיהיה מת רק בשביל התורה. כפי שאמרו חז"ל על הפסוק "את התורה אדם כי ימות באוהל" - "אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה". וההסבר הוא - שכאשר מגיע הזמן שקבע האדם ללימוד התורה מתנתק הוא מכל הבלי עולם הזה, פורש מכל עסקיו וענייניו, ויושב ללמוד את השיעור הקבוע לו.

הנה כי כן, בשמות הפרשיות של תזריע ומצורע, רצתה התורה לרמז את ענין קביעת העתים לתורה. ואכן הנושא הראשון של פרשת תזריע רומז בו גם כן את ענין זה, הפסוק "אשה כי תזריע וילדה זכר" מפורש על פי דרך הרמז, על מי שלומד תורה וזוכה לחדש חידושים שבוה זרוע זרע, שעל גבי החידושים האלו יוכל הוא ויוכלו הבאים אחריו להוסיף עוד חידושים. והוא דומה לזריעת זרע קטן באדמה, שממנו צומח עץ רחב מימדים. כמה תילי תילים של חידושים נוספו על איזה חידוש קטן של רש"י או הרמב"ם. ופעמים אפילו מאיזה חידוש ששומעים מפי ילד קטן, אפשר לחדש הרבה.

ולמתבונן, מסר זה הוא יסודי ביותר עבור הנושא השני של פרשיות תזריע ומצורע, שעוסקים בעניני צרעת שמגיעה לבעל לשון הרע. לשון הרע ודברים בטלים הם ההיפך הגמור מזריעת הזרע של התורה, כי ההיפך של זריעת תורה וקדושה זה דיבור דברי לשון הרע. ועל כן הקדימה התורה שצריך להקפיד על עיתים לתורה, ולהרגיל את הצאצאים לזרוע זרע של תורה, ובכך להתרחק מלשון הרע, ולא יקבלו צרעת חלילה.

ובזה יש לפרש את הסמיכות של פרשת שמיני לפרשיות אלו. כי "שמיני" הוא שורש אותיות נשמה, וכן המספר שמונה כידוע הוא מספר מעל הטבע הרומז לעולם הבא. ללמדנו, כי מי שרוצה להביא את נשמתו לעולם הבא - צריך לקבוע עיתים לתורה ולמות עליה ולזרוע זרע של דברי תורה.

דוגמא כוחימה לזה בכיוון השלילי מוצאים אנו אצל שלומית בת דברי, שחז"ל פירשו את

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת תזריע - החודש כ"ז אדר ב' תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
18:23	18:38	18:40
19:35	19:38	19:37
20:15	20:18	20:19

הילולא דצדיקיא

- כז - רבי אלישע ניסים ששון דנגור,
- א - כ"ק רבי שלמה פינטו זיע"א
- ב - רבי שלום דובער מלובביץ
- ג - רבי בנימין זאב וולף מזבארין
- ד - רבי יעקב צבי מקלנבורג,
- מח"ס "הכתב והקבלה"
- כט - רבי מאיר ועקנין, אב"ד טבריה

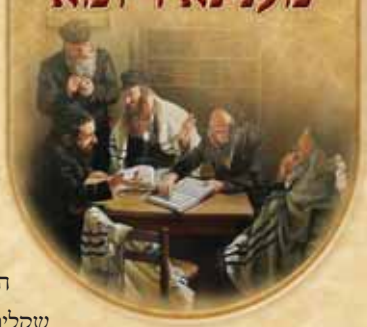
הדלקת נרות

מוצאי שבת

רבינו תם

ואיפה הכבש שלך?

כשנקרא השבוע את פרשת החודש, על המצוה להכין ולהימנות על קרבן פסח, יחושו רבים שהם כבר מוכנים מבחינתם למהלך. הוצאה מזערית של שנים עשר שקלים, והמוון אמונה וציפיה לגאולה השלימה. למעלה מ-30 שנה מגדל החקלאי החרדי ר' יחיאל לבקוביץ ממושב קוממיות את כבשיו ואת גדייו, ושומר עליהם שלמים מכל מום ומוכנים להקרבה לשם קרבן פסח. החל מראש חודש שבט הוא לא מרכיב את ה'קליפס' על אוזן הקטנטנים, ומנצל את חלון הזמן שנותן לו משרד החקלאות לצורך השמירה על קרבן הפסח. "אלה הם הגדיים השמורים לבואו של המשיח", הוא אומר.

כשהגיע ר' יחיאל עם משפחתו מתל אביב למושב קוממיות, לא העלה בדעתו כי יום יבוא והוא יגדל כבשים לשם הקרבה בבית המקדש, והדבר הזה מומלא אותו שמחה רבה. בראיון עיתונאי הוא מספר;

"באו אלי האברכים והעלו בפני את האפשרות הזאת לשמור כבשים לצורך הקרבת קרבן פסח, איך יכולתי לסרב לזכות כזאת? לחשוב שהנה באה הגאולה ומשיח צדקנו יבוא לכאן לבחור גדיים וטלאים לבית המקדש, רק האפשרות הזאת מומלאת אותו בתוכן חיים חדש".

זו אינה הפעם הראשונה שהוא שומר טלאים ועיזים לבית המקדש. "מדי מספר שנים היו באים אברכים ומוזמינים אצלי עיזים וכבשים, למקרה שיבוא משיח ויצטרכו להקריב קרבן פסח", הוא מגלה. "הפעם הדבר מאורגן ומסודר הרבה יותר".

הכבשים אינם הדבר היחיד שר' יחיאל מגדל לבית המקדש. בסמוך לדיר שלו נמצא גם שובך יונים. את יוני הבשר מגדל ר' יחיאל עבור היולדות, הוא מייחל כי את היונים האלה יוכלו היולדות להקריב בבית המקדש כקרבן יולדת. בינתיים, עד שיבנה בית המקדש, אוכל את היונים ר' יחיאל עצמו, והוא מקווה כי מהר מאוד יזדקקו לו היולדות. וכשיבוא ערב פסח, יביט ר' יחיאל אל החלון ויצפה בדריכות לבואו של המשיח שיבוא לבחור את הטלאים ואת הגדיים, "אני עצמי אעלה איתו לבית המקדש", מבטיח ר' יחיאל לבקוביץ.

אינו נאכל אלא למנוי

יזומה חדשה מופעלת על ידי קבוצת אברכים בראשות הרב יוסף ברסקי. ביסוד מצוות פסח, יש חיוב על כל אחד ואחד להיות מנוי מראש על קרבן פסח עוד טרם שחיטתו, וכל אב מחויב למנות אף את בניו הקטנים, "הפסח

אינו נאכל אלא למנויו", ומי שלא הזמין עד השחיטה - לא יקבל. על מנת לקדם מצווה זו ובהמלצת גדולי תורה, הקימו האברכים קרן מיוחדת - "הקרן על שם החפץ חיים למורשת בית המקדש".

האברכים פנו למספר חקלאים מגדלי עדרי עזים, וביקשו מהם לשמור כמה מאות ראשי גדיים וטלאים בלי שיטילו בהם מום. כלומר, בלא שירכיבו לאוזנם את הקליפס שאותו מחייב משרד החקלאות להרכיב, המעיד כי הם תחת פיקוח וטרינרי, ובלא שיחסנו אותם שכן גם המחט של ההזרקה עושה בהם מום. גדיים וטלאים אלה יישמרו מתוך תקווה וציפיה שבמהרה יבוא המשיח, ונצטרך להקריב בירושלים את קרבן הפסח.

בעלי העדרים התחייבו מצידם, שלא למכור או לשחוט את בעלי החיים ולשמור אותם לצורך קרבנות פסח. אם יתאפשר הדבר ויבוא המשיח, יימכרו הזכרים המתאימים לקרן 'החפץ חיים למורשת בית המקדש', זו תעמיד אותם לצורך שימוש כקרבן פסח לכל אלה שנמנו. ללא פעולות אלה, אם יבוא המשיח בערב פסח, לא יעמדו לרשותו גדיים וטלאים שכן כולם יהיו בעלי מום. במקביל לסיכום עם בעלי העדרים, מחתימים אנשי הקרן מינויים לקרבן פסח במחיר של 12 שקל למנוי. זהו מחירו של כזית בשר הנצרך לקרבן פסח. באם לא נזכה לביאת משיח צדקנו, תעביר 'קרן החפץ חיים למורשת בית המקדש' את הכסף לכל מקום שבו ילמדו עניני קדשים וטהרות.

גדולי תורה רבים עודדו וחתמו על היוזמה. לדברי הרב יוסף ברסקי, "הראנו למרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א את כל פרטי התוכנית. הוא קרא את הדברים ונהנה. כשסיים, סיפר לנו: 'לאבא (מרן הסטייפלר זצ"ל) היה מעיל שלא לבש מעולם. הוא הכין אותו בשביל המשיח".

"אמרנו לרב שיעקר עניינו - לחזק בעם ישראל את הציפיה לגאולה ולהקרבת הקרבנות. הוא השיב: כן, זה דבר טוב, ברכה והצלחה".

תומך נלהב של הרעיון - הגר"א נבנצל שליט"א, מצדד במערך ההכנה וקובע "אין ספק שלחכין את עם ישראל, נפשית, לקראת הקרבת קרבן פסח וביאת המשיח, הוא מעשה חשוב מאוד. "חייבים להתעורר נפשית להקרבת קרבן פסח. כל גדולי התורה, גם בדורות הקודמים, הסכימו על כך. מאחר שאצל מי שלומד קדשים הציפיה גדולה יותר, שכן הוא עוסק בנושא והדבר מביא לכמיהה לבניין בית המקדש,

התקינו גדולי ישראל כמו מרן ה'חפץ חיים' ללמוד קדשים". כבש אינו הדבר היחיד שצריך על מנת להקריב את קרבן הפסח. צריך גם מזבח, בגדי כהונה, כהנים מיוחדים, עצי רימון להעלות עליהם את הכבשים ועוד, אך לטענת היוזמים יש כאן דבר שאפשר לעשות כדי לבטא את הציפיה ואת התקווה לגאולה באופן מעשי ולהביע בטחון מלא בקב"ה שאולי השנה נזכה להקרבה בפועל על ידי הסרת כל המניעים.

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

העצה היחידה

יש אדם שמורגל בלשון הרע מחמת רוב כעסו, דהינו שהוא בטבעו כעסן גדול ונוח לכעוס על כל דבר, ובעת הכעס אי אפשר לו להתאפק, ומדבר כל שעולה על רוחו. ולאיש כזה אין שום עצה לשמירת לשונו, כי בעת שכעסו מתגבר עליו, אין הוא בדעתו. והעצה היחידה לו היא: לעקור את המידה הרעה הזאת מאתו. (שער התבונה)

1. בהקשר לאיזה ענין מצהיר רש"י "לא ידעתי פירושיו"?
2. "נגע צרעת", לשון זכר או נקבה הוא?

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

הבושה מכפרת

כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדד ישב מחוץ למחנה מושבו". אמרו רבותינו ז"ל שהמזוזה נשתלח חוץ לשלש מחנות. עוד אמרו בגמרא (ברכות ה, ב) כל מי שיש בו אחד מארבעה מראות נגעים הללו, מזבח כפרה הן לו, ופירש רש"י הואיל והוא משתלח חוץ למחנה והוא מתבייש בדבר. והקשה לי בני נ"י מה טעם ציוה הקב"ה למשה רבינו ביום חנוכת המזבח שיהא מבייש את המזוזה עד שישלחם חוץ לשלש מחנות, הרי אף חייבי מלקות כיון שנתביישו נפטרו מן המלקות (מכות כב, ב), ומה נשתנו נלקין ממזוזה, הללו כיון שנתביישו שוב אינם נלקים, ואילו הללו אף על פי שנתביישו עד שלא נשתלחו מחוץ לשלש מחנות לא נפטרו מידי עונש? והענין הוא, שהרי אמרו חכמים (ויק"ר טז, ו) זאת תהיה תורת המזוזה "המוציא שם רע", ללמדך שכל האומר לשון הרע עובר על חמשה חומשי תורה. לפיכך משה מזוהר את ישראל את תהיה תורת המזוזה, כלומר

שנגעים באים בעון לשון הרע והוצאת שם רע. הלכך אמר לו הקב"ה למשה ביום חנוכת המזבח, שיבייש למספרי לשון הרע. וכל כך למה? הואיל ובשעה שהאדם מספר לשון הרע כביכול הקב"ה מתבייש מפמליא של מעלה, וכענין שאמרו חכמים (סנהדרין לח, ב): בשעה שבקש הקדוש ברוך הוא לבראות את האדם, ברא כת אחת של מלאכי השרת אמר להם רצונכם נעשה אדם בצלמנו? אמרו לפניו: רבנו של עולם, מה מעשיו? אמר להן כך וכך מעשיו! אמרו לפניו רבנו של עולם "מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו", הושיט אצבעו קטנה ביניהן ושרפם, וכן כת שניה. כת שלישיית אמרו לפניו: רבנו של עולם, ראשונים שאמרו לפניך מה הועילו, כל העולם כולו שלך הוא כל מה שאתה רוצה לעשות בעולמך, עשה. וכיון שהאדם חוטא לפניו ומלאכי השרת אומרים לפניו: רבנו של עולם ביקשת לברוא את האדם, ולא רצינו עכשיו שבראת אותו וחטא לפניך וקלקל את העולם, מה הנייה יש לך בעולמך הימנו? וכן אמרו בגמרא שם כיון שהגיע לאנשי דור המבול ואנשי דור הפלגה, שמעשיהן מקולקלין אמרו לפניו: רבנו של עולם! לא יפה אמרו ראשונים לפניך.

באותה שעה כביכול המקום מתבייש מפני פמליא של מעלה ממעשיהן של רשעים, וכיון שכן הוא מתבייש ומשתלח חוץ לשלש מחנות.

מן המעיין

בתשובה שלימה ועליו להטיב את מעשיו. לא כן כאשר פשה הנגע בכלול, אם נטמא אותו, הרי עלול לבוא לידי יאוש, ואז אז נחטיא את מטרת הנגע, שהיא שובו אל המוטב, לכך טהור הוא.

הדברים אמורים רק כשהזדרז לבוא אל הכהן כבר בראשית הופעת הצרעת על גופו, כי מכיון שהוכיח את חפצו

בתיקון המעשים, השיג את מטרת הנגע. אבל

אם המתין ובא אל הכהן רק אחר שכבר פשע הנגע בכלול,

הרי זה סימן שלא איכפת לו כלל מהחטא, וכי טרם החל בחזרה בתשובה, לכך "טמא טמא יקרא".

אור הזוהר

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו". (יב. ג)

מצוה למוול לשמונה ימים מילת ברית קודש. סוד עליון הוא שנאמר 'סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם'. למי?

לאותם 'יראיו', אותם יראי חטא, שהרי אין ראוי לגלות את סוד ברית קודש אלא להם.

ביום המילה, צריך כל אדם להקריב את בנו קרבן לקב"ה בשמחה, ברצון הלב, להכניסו תחת כנפי השכינה, ונחשב קרבנו שלם להתקבל ברצון לפני הקב"ה.

וקרבן זה כעין קרבן הבהמות - זה לח' ימים וזה לח' ימים, שנאמר 'וביום השמיני והלאה ירצה'. במה ירצה?

בזה שעברה עליו שבת אחת. כיון שעברה עליו שבת אחת, אז ירצו הבן לקרבן והבהמה לקרבן. ולמה? לפי שדבק ומוכן אצל השבת סוד ברית קודש.

(תזריע מח:)

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו". (יב. ג)

טעמים רבים נכתבו למצות המילה ביום השמיני דווקא. ראוי לציון הוא טעמו של הרמב"ם ב"מורה נבוכים" שלו:

לפי שהתינוק בעת לידתו עדיין לא התחזק רגש האהבה והחיבה של הוריו כלפיו. אינה דומה אהבת אב ואם את תינוקם כשהוא בן יומו לאהבתם אותו כשהוא בן שנה אחת, ואף אהבה זו אינה דומה לאהבה שיהאבהו בהיותו בן שש שנים. היינו: ככל שגדל פרק הזמן שהם מגדלים אותו, כך גם גדלה האהבה והחיבה שלהם כלפיו.

לפיכך, לו היתה מצוה המילה נדחית לגיל שתיים או שלש, למשל, כי אז היה מקום לחשוש לביטול מצוה המילה מחמת חמלת האב ואהבתו לבנו!

"וראה הכהן את הנגע" (יג. ג)

חסידים של זמננו, היה אומר רבי אשר הגדול מסטולין - גבורי קש הם, אין בהם ממש; כשהם באים אל הרבי חושפים לפניו את הטוב שבם ומסתירים את הרע.

ואני, בבואי אל מורי ורבי הקדוש רבי שלמה מקרלין, לא גיליתי לו טפח מן הטוב שבי. כלום בעל גמולות הוא, ובידו שכר ועונש? אבל את הרע שבי, כל נגע ופגע בנשמת, גיליתי לפניו, כדי שיקויים בעצמי "וראה הכהן את הנגע" ובראייתו ירפאהו.

"והנה כסתה הצרעת את כל בשרו וטהר את הנגע כלו הפך לבן טהור הוא" (יג. ג)

דין זה של פרח בכלול שהוא טהור, אמרו חז"ל שאינו אלא אם בא אל הכהן קודם שפרחה הצרעת בכלול. אבל אם פרחה הצרעת על כולו קודם שבא אל הכהן, טמא.

וטעם הדבר, ביאר רבי ראובן זליג בנגיס, שהרי כל עיקר סיבת הנגעים היא משום חטא לשון הרע, וכדי שיבוא אל הכהן להורות לו את דרך התשובה. לפיכך אם פשה הנגע אחר פעם ראשונה, עדיין ניתן לומר לו כי טרם שב

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

שלא להפסיד את העולם הבא...

דין של מעלה ולא בשמים היא. ואם פסקו ח"ו על שלמה המלך שאין לו חלק לעוה"ב לא היה שום עצה להכניסו, אף כי יש סברות הרבה להצדיקו. הפטיר החפץ חיים ואמר:

"גם בנידון שלנו כל אחד מבעלי המחלוקת חושב: אנכי עושה זאת למען האמת, וכמו כן אנכי יגע בתורה והיאך ידחוני ח"ו מעולם הבא, אמנם דעו את ההלכה הזו ברמב"ם [שמספרי לשון הרע אין להם חלק לעוה"ב] ולא יועילו שום עצה וזכות. מה אתם חושבים, כי אצטרף גם אנכי לחבורתם, דעו, כי עם כל חביבותי ללומדי תורה, אני אומר לכם: מוטב לי שיאבדו אפילו שבעים ישיבות, משאכנס בחבורת כת בעלי לשון הרע..."

עד שיתעורר

הגאון רבי אברהם גנחובסקי שליט"א, מראשי ישיבת טשעבין בירושלים עייה"ק, סיפר על תחבולה שנעשתה בכדי שלא לשמוע דברי לשון הרע: פעם ביקר אחד הרבנים מארה"ב אצל הגאון מטשעבין - רבי דב בעריש ויידנפלד זצ"ל, בתוך השיחה התחיל האורח לספר על הצרות שהוא סובל מאנשי קהילתו ועל חסרונותיהם הרבים. אלא שבשלב זה נרדם הרב מטשעבין תוך כדי השיחה. האורח סבר שהרב נרדם לרגע ומיד "יתעורר", ולכן ישב והמתין. כעבור זמן רב, כאשר ראה האורח שרבי דב בעריש אינו מתעורר, אמר למקורביו שנכחו במקום: "אני מבין שהרב זקן וחלש, ואין ביכולתי לחכות שיתעורר"... בדברים אלו עזב את הבית. והנה, מיד אחר שיצא האורח, "התעורר" רבי דב בעריש משנתו. כעת נתברר לבני הבית כי בעצם הרב מטשעבין לא נרדם כלל, אלא שהוא לא רצה לשמוע דברי לשון הרע, ובכך הוא קיווה שהאורח יעזוב את הבית בחשבו שהוא ישן...

כאשר התלקחה מחלוקת בישיבת "ראדין", על דבר משגיח הישיבה הגה"צ רבי ירוחם זצ"ל. מחצית בני הישיבה תמכו בו, ומחציתם הביעו את התנגדותם לכהונתו.

כשנודע הדבר למרן החפץ חיים, נשברה רוחו מאוד. הוא נכנס מיד בבהילות לתוך היכל הישיבה, ושם דרש במר נפשו כשעתיים על עון המחלוקת והלשון הרע שנכשלים בהם בני הישיבה. בין דבריו הוא הזכיר את דברי הרמב"ם בהלכות דעות, שכת מספרי לשון הרע אין להם חלק לעולם הבא. ואמר להם החפץ חיים כי הוא השמיט בכוונה את הדין הזה מחיבורו על איסור לשה"ר, וכפי שנימק זאת בלשונו: "לא רציתי לצאת אל העולם עם 'פצצה'. על כל פנים זהו הדין"... והביא החפץ חיים בשיחתו זו את מה שמספרים חז"ל, כי פעם נקבצו חכמי התנאים הראשונים, והחליטו למנות גם את שלמה המלך ע"ה בתוך אלו שאין להם חלק לעולם הבא (מאחר שהכתוב אומר עליו כי עשה הרע בעיני ה'). ואולם לפתע יצאה אש ושרפה את הספסלים שישבו בהם, ובזאת הראו להם כי בשמים אין מסכימים להם. ואעפ"כ לא השגיחו בזה ונקבצו שנית להוציא החלטתם, ושוב עיכבו אותם מן השמים ע"י בת קול. ולכאורה הדבר תמוה - שאל החפץ חיים (כפי המובא בספר "דוגמא משיחות אבי") - מה איכפת להם בשמים מה שבני אדם אומרים ומחליטים, ומדוע נבהלו והפריעו להם ממעשיהם?! אלא האמת היא כי מיום שנתנה התורה לבני אדם, נמסר הרשות לבית דין של מטה, וכפי שמחליטים, כן מקיימים בבית

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

זכבם את בגדיו

כ"ק הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, היה כידוע נוהג להסתובב ברחובות ובשווקים, כדי לזכות את בני ישראל בנדבת לבם למצות הצדקה עבור העניים והנזקקים.

את הכסף שקיבל, היה נוהג לצרור בתוך מטפחת שהיתה מיוחדת לצורך מצוה זו. לאחר שסיים את מלאכתו, עוד בטרם התיישב ללמוד תורה, היה נוהג לכבס את המטפחת. כששאלו אותו תלמידיו לפרש הדבר, הסביר להם: "אני מכבס את המטפחת מקליפות, ומהלכלוך של העולם הזה. הלכלוך הכי גדול בעולם הזה הוא הכסף, ולכן לאחר גמר נתינת הצדקה אני מכבס את המטפחת. והדבר ידוע ומפורסם בקרב יהודי מרוקו, שכ"ק רבי חיים פינטו זיע"א היה מכבס מפעם לפעם את מטפחתו שבה הוא צורר את מטבעות הכסף.

קודש הילולים לעניים

באותו ענין: לילה אחד לא יכל רבי חיים זיע"א להירדם. מיד ירד ממיתנו, ניגש אל אשתו ושאל אותה: הגידי נא לי, כלום שלחת ידך בממוני? והיא השיבה לו: הן, ונטלתי מכסף שהיה מיוחד לעניים, לצורך כבוד השבת. רבי חיים זיע"א הסביר לרבנית ע"ה, בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים, כי אינו שבע רצון ממעשה זה. הוא התבטא ואמר: "מתוך ששלחת ידך בכסף שייחדתי לעניים, נכנס בבית ריח של לכלוך העולם הזה, ובשביל הריח הזה איני יכול לישון". מיד נטל הצדיק את הכסף מיד הרבנית ע"ה והצניע אותו לצורך העניים, אחר נרדם מיד על יצועו.